

Justitsminister antydede, idet han søiede til, at det laa udenfor hans Resfort, nemlig om de Banke-
ligheder, som Spørgsmaalet om den indre kirkelige
Orden herefter skulde kunne lægge for Afholdelsen
af saadanne Møder. Da det imidlertid fra Ju-
stitsministeriets Side erkjendes, at Delligdagsan-
ordningen ikke kan finde Anvendelse her, saa vil
det maasse være mindre paa sin Plads at fort-
sætte Diskussionen derom med den høitærede Ju-
stitsminister. Imidlertid vil jeg dog haabe, at de
fortsatte Forhandlinger, der ere indledede med Vi-
skoppen over Aarhus Stift, ikke maa føre til slige
Afgjørelser, som man maatte finde lige saa beklæ-
gelige, naar de overhovedet førte til det samme
Resultat, at saadanne Forsamlinger skulle anses
for utilstedelige af andre Grunde. Det forekom-
mer mig, at, dersom Loven om Sognebaandsløs-
ningen skal være Alvor, saa maa Gudstjenestefor-
samlinger, der holdes af en Præst for Sogne-
haandsløserne, være lige saa hjemlede med god kir-
kelig Orden, som enhver anden Gudstjeneste i
Kirken, og den Omstændighed, om de afholdes i
eller udenfor Kirken, forekommer mig ikke at kunne
afgive nogen som helst Njemmel for at behandle
saadanne Forsamlinger anderledes end den ordent-
lige kirkelige Gudstjeneste. Jeg erkjender imidler-
tid, som sagt, at dette er et Spørgsmaal, som ikke
kan foreligge for den høitærede Justitsminister, og
jeg skal takke ham for det Svar, han gav.

Justitsministeren (Melleman): Jeg
finder mig dog foranlediget til at gjøre en enkelt
Bemærkning, som jeg meget godt kan gjøre til
Oplysning om Sagen, skjøndt dens videre Gang
ikke ligger under mig. Saaledes som Sagen nu
staar, er der jo ikke længer Tale om, at der er no-
gen Hindring for, at disse Forsamlinger kunne
afholdes. Hindringen derfor er falden bort, og
det, der staar tilbage, er altsaa kun Forhandlin-
gen med Bedkommenes kirkelige Dyrighed, hvis
Udtalelser jeg ikke kjender, men som maasse kunne
føre til, at han paa en eller anden Maade kan
blive dragen til Ansvar, hvis man finder, at han
har handlet urigtigt. Der er derimod ikke Tale
om, at der er nogen Hindring mod disse Forsam-
lingers Afholdelse, der vil ikke fra det Offentliges
Side blive lagt nogen Hindring i Veien for, at
de kunne finde Sted.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, erklæredes
Forespørgslen for sluttet.

Man gif da til det sidste Nummer paa Dags-
ordenen, som var:

„Forespørgsel af Folkethingsman-
den for Svendborg Amts 3die Valg-
kreds (J. A. Hansen) til Justitsmini-
steren angaaende Dødsattester, ud-
stedte af Ligsynsmænd.“

(Forespørgslen findes i Tidenden, Sp.
2873).

J. A. Hansen: Loven af 2den Januar
1871 om Ligsyn har en § 4, hvis første Del ly-
der saaledes: „Efter at Ligsynet er foretaget,
udstedes Dødsattesten af den eller dem, som have
udført Synet. Attesten affattes i de Former, som
foreskrives af Justitsministeren, og skal indeholde
Svar paa bestemte Spørgsmaal med Hensyn til
Dødsstegnene. Den skal slutte med en skriftlig
Erklæring om, at den eller de, som udstede Atte-
sten, selv have synet Liget og fundet, at sikkre og
utvivlsomme Tegns paa virkelig Død ere tilstede,
og hvilke disse ere.“ Der er altsaa her foreskre-
vet, at den eller de, der vil altsaa sige, at Løgen
eller Synsmændene hver især efter de Tilfælde, der
nærmere ere bestemte i Lovens andre Paragrafer,
— hvad der isørgt ikke hører hid i denne Sag —
som efter Loven foretage disse Ligsyn og skulle
udstede disse Attester, skulle paa en Formular,
som Justitsministeriet lader trykke og udsende,
skriftlig erklære, at de virkelig selv have synet Li-
get. Denne Lov har for mig en noget særlig Be-
tydning, idet den nemlig kom frem efter mit
Initiativ, og den blev behandlet i tre Samlinger,
inden den blev til Lov, første Gang i Samlingen
1868—69, anden Gang i Samlingen 1869—70
og tredje Gang i Samlingen 1870—71, og Lo-
ven udkom den 2den Januar 1871. I den første
Samling var der nedsat et Udvalg, hvis Ordfører
var den almindelig anerkjendte særdeles Sagkyndige
i disse Spørgsmaal, nemlig den nuværende Folke-
thingsmand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fen-
ger). Han var, som sagt, Udvalgets Ordfører,
og Udvalget var fuldstændig enigt om Affattelsen,
og han forsvarede følgende paa Udvalgets Vegne
denne Affattelse i den første Samling. Jeg
skal tillade mig at anføre, hvad denne Ordfører
udtalte angaaende denne Bestemmelse om den skrift-
lige Erklæring. Han anførte Udstilligt, som strax
viser den store Sagskundskab, han har med Hensyn
til dette Spørgsmaal, og saa siger han om denne
Formular, at der deri indeholdtes visse Spørgs-
maal, hvorpaa der skulde gives Svar, saaledes at en
Mand, for som sandhedstjærlig Mand at kunne